

Bart Chabot

**EASY
STREET**

Roman

2016

De Bezige Bij

Amsterdam | Antwerpen

‘Whichever way I go, I always end up in one place:
on Lonely Avenue.’

(Bob Dylan)

I

‘GOED, DAT GAAT ’M NIET WORDEN.’

‘Wat bedoel je?’ vroeg Linda. Ze zat achter het stuur van de Renault Espace en hield haar blik strak op de weg gericht. Ze reed veel harder dan toegestaan om iets van de eerder op de dag opgelopen vertraging goed te maken.

‘Ik bedoel,’ zei John, ‘dat gaan we dus niet halen.’

‘Waar heb je ’t over?’ zei Linda. En, toen John niet reageerde: ‘Wat zeur je nou?’

Tommy zat zwijgend achterin, hij had met zijn twaalf jaar weinig trek om zich met de zomerergernissen van zijn ouders te bemoeien.

‘Is dat jouw bijdrage aan de feestvreugde, John, “dat gaan we dus niet halen”?’

John doelde op de veerpont naar Kristiansand. Die vertrok om zes uur en bleef niet geduldig aan de kade wachten tot het een verlate passagier beliefde op te dagen. En voordat je aan boord kon diende je bij het havenkantoor van de rederij in te checken, waarmee de nodige tijd was gemoeid. Dus die boot gingen ze niet halen. Dat begon lekker zo.

‘Wat wil je dat ik doe?’ vroeg Linda. Ze wees naar de drukte voor hen. De snelweg begon met vakantieverkeer dicht te slib-

ben. ‘Moet ik soms over die auto’s heen vliegen, is dat wat je bedoelt?’

Hadden ze een hotel in Groningen genomen, zei John, dan waren ze na een vroeg vertrek al door Denemarken heen geweest, en zouden ze nu bij de haven van Hirtshals zijn. Hoe vaak had hij daarop aangedrongen? Tot vervelens toe. Waarom had ze per se via Arnhem en Oldenzaal willen rijden, een onzalig plan?

‘Ik kon ook niet raden,’ zei Linda, ‘dat ze bij Osnabrück aan de weg werkten en dat de aangegeven omleiding een eind verderop doodleuk ophield.’

‘Nee,’ zei John, ‘dat kon je niet weten. Maar misschien zou je voortaan eens naar me kunnen luisteren, voor de verandering.’ Hij keek naar de achterbank.

‘Wat jij, Tom?’

Verdwaald in een wirwar van snelwegen en fly-overs hadden ze de Autobahn moeten verlaten en in een benzinstation de weg naar Hamburg gevraagd, want ook hun boordnavigatie was het spoor bijster.

Ze waren niet de eersten, bleek uit de reactie van de Texacomedewerker. Vooruit, hij zou het voor de zoveelste keer uitleggen aan ‘die toeristen’ die maar bleven aanwaaien. Eerst moesten ze door Osnabrück. Ja, dat hoorden ze goed, er mankeerde niks aan hun oren, dwars door het drukke stadscentrum, het-was-niet-anders, tenzij de Hollandse vakantiegangers het beter wisten, dan vernam hij het graag want in dat geval kon hij die route ook anderen aanbevelen. Waar kwamen ze vandaan, uit Den Haag? Nee, dat deed geen belletje rinkelen, Den Haag kende hij niet.

Maar Scheveningen wel.

De pompbediende ontdeed iets. Hij had het nodige over

Scheveningen opgevangen tijdens familiereünies. Zijn grootvader had daar ooit gezeten, jarenlang, een periode waar de familie liever niet uitgebreid over sprak. Erg mooi had zijn opa Scheveningen gevonden, dat wel. Jammer dat ze het moesten opgeven, de Wehrmacht. Je kon niet alles hebben, dat begreep zijn opa best, maar het bleef zonde dat ze Scheveningen waren kwijtgeraakt.

Daarom begreep hij niet, zei de medewerker, waarom ze naar Noorwegen wilden. Als je in Scheveningen woonde, aan zee, een duinenkust, dan hoefde je toch niet weg als je met vakantie wilde? Of zag hij dat verkeerd?

Eenmaal bij Denemarken gekomen wachtte hun nieuw openthoud. De grenscontroles waren terug.

Linda schudde haar hoofd. ‘Dat negatieve gedoe van jou altijd. “Dat gaan we dus niet halen.” Daar heb ik zo genoeg van. Dan zijn we op vakantie, ik doe mijn uiterste best, en dan krijg ik zo’n opmerking. Je wordt bedankt. Misschien halen we die boot niet, nee. Nou en? We kunnen het toch op zijn minst proberen? Lukt het niet, dan zien we wel.’

Ze minderde vaart, want het verkeer dreigde vast te lopen.

‘De late veerboot gaat om negen uur,’ vervolgde Linda. ‘Proberen we die. Liever niet, maar als het echt niet anders kan... Lukt dat niet, zoeken we een hotel in Hirtshals, dat is toch geen straf? En dan varen we morgenochtend. Wat maakt het uit?’

John deed er het zwijgen toe, wat Linda’s ergernis aanwakkerde. ‘We zijn met vakantie, toch? Er zijn heus ergere dingen dan zoiets onnozels als een veerpont missen. Als dat alles is. Ben je op je werk ook zo? Nee, misschien halen we het niet, jammer dan. Maar om er bij voorbaat van uit te gaan dat iets niet lukt...’

Tom zei niets. Hij had van zijn vader een computergame gekregen zodat hij zich niet zou vervelen tijdens de lange autorit. Een schot in de roos: vrijwel onafgebroken tuurde Tom naar het scherm op zijn schoot. De nieuwe game was een oorlogsspel dat zijn volle aandacht opeiste. Even niet opletten en je was er geweest.

Als Tom uit het autoraam keek, was het omdat zijn moeder daarop aandrong: dat hij zijn ogen goed de kost moest geven omdat ze niet elke dag door Hamburg reden, door een van de ‘langste tunnels van Europa, onder de Elbe’ en door Denemarken, het land waar zijn Lego vandaan kwam – waarmee hij vroeger graag speelde, nog niet eens zo lang geleden, middagen achtereen, tot dat Linda het afnam als ze aan tafel gingen of als Tommy naar bed moest.

Dat zag Tom anders. De glimp die hij van buiten opving, kon hij best missen. Zo bijzonder waren de grasgroene weilanden niet, koeien en boerderijen kon hij dromen; en de dorpen in de verte, het zei hem niet zoveel.

Maar dat hield Tom voor zich, de sfeer voorin was al gespannen genoeg.

Nee, wat er op zijn scherm gebeurde was aanzienlijk boeiender dan wat er langs het autoraam voorbijkroop; en een stuk echter.

Van de andere kant, je moest de buitenwereld niet te lang negeren, daar kwam gedonder van. Als hij helemaal niet uit het raam keek zou zijn computer straks nog worden ingenomen, voor onbepaalde tijd. Dat kon zijn vader zomaar doen als hij ergens plotseling ‘schoon genoeg’ van kreeg. Of eigenlijk... je kon het terugkrijgen, maar dan moest je eerst soebatten bij je moeder,

totdat zij er genoeg van kreeg en zijn vader sommeerde om ‘dat ding’ terug te geven aan ‘dat kind’, Tommy was nu ‘lang genoeg gestraft’. Zijn vaders ingrijpen kon hij beter voor zijn, wist Tom uit ervaring, dat scheelde een hoop gedoe. Hij zou zijn game uitzetten en een poosje naar buiten kijken. Hield-ie dat een kwartier vol – ‘Kijk daar eens! Pap, mam... zie je dat? Zes paarden! En daar... is dat een watermolen?’ – of twintig minuten, dan kon-ie daarna weer een uurtje verder met zijn game. Daarbij, er kon zich iets ongewoons voordoen. De wereld buiten het autoraam was groter dan de wereld op het oplichtende scherm in zijn schoot, dat begreep Tom ook wel.

Wat belachelijk van zijn ouders dat hij geen vriendje uit zijn klas mocht meenemen deze reis, ook Philip niet, terwijl hij in de voorjaarsvakantie wel met Philip en zijn ouders mee had gemoegen naar hun tweede huis in Toscane. Zo stompzinig.

Dat was de pest met volwassenen, dacht Tommy, terwijl hij naar buiten keek. Ze wisten alles te verpesten. Werkelijk alles.

Gelukkig zou hij in het vakantiehuis een eigen kamer hebben, anders dan in de voorbije jaren, toen hij op de kamer van zijn ouders sliep of op de gang, zodat ze het konden horen als er iets met hem was. Dit keer kreeg hij een kamer helemaal voor zich alleen, was hem beloofd, aan de andere kant van de overloop, zodat hij zijn vader zou horen aankomen als die hem wilde betrappen. Straks kon hij ’s avonds ongestraft computeren en gamen als zijn ouders beneden naar de BBC of CNN keken, want van de Noorse televisie begrepen ze niet veel; daar konden ze geen chocola van maken, van Noors.

Als hij zich gedeisd hield mocht hij zijn laptop straks uit de auto mee aan boord nemen, zodat zijn ouders zich verzekerd wisten van een ongestoorde oversteek. Je kon urenlang naar de gol-

ven staren, vond Tommy, maar de zee bleef de zee, of je nou op je hoofd ging staan of niet.

In Noorwegen zou hij de bergen terugzien, misschien vanavond en anders zeker morgen. Iets om naar uit te kijken, vond zijn moeder, want ze leken misschien op elkaar, bergen, maar de ene berg was de andere niet, daar zat een wereld van verschil tussen. Maar voor het zover was, moesten ze eerst de boot zien te halen.

‘Zullen we een spelletje doen?’ stelde zijn moeder voor. ‘Ik zie ik zie wat jij niet ziet...’

‘In of buiten de auto?’ vroeg Tommy.

‘In de auto,’ zei Linda. ‘En het is... rood.’

Lange tijd zag het ernaar uit dat John gelijk kreeg en ze te laat in Hirtshals zouden aankomen: het laatste stuk naar de haven was een tweebaansweg waarop inhalen uiterst lastig was, terwijl menige caravan het verkeer ophield. Desondanks gaf Linda niet op maar bleef bumperkleven en inhalen waar het kon en uiteindelijk haalden ze de boot, zij het op het nippertje.

‘En, wat zei ik je?’ riep Linda uit toen ze het cardeck opreden. ‘Zijn we er,’ – ze deed haar best, John kennend, om niet te triomfantelijk te klinken – ‘of zijn we er niet?’ Op aanwijzing van een medewerker van de Color Line stopte ze in een van de twee laatst overgebleven parkeervakken. In de achteruitkijkspiegel zag ze hoe de laadklep van de veerboot omhoogkwam om het autodek af te sluiten. ‘Wat heb ik je gezegd?’ zei Linda.

John deed of hij haar niet hoorde, en ook op de achterbank bleef het stil.

‘Op het nippertje iets halen,’ zei Linda, ‘is ook iets halen’, een vaststelling die John niet tegensprak.

Linda opende het portier voor zover de metalen scheepswand

het toeliet en wurmde zich door de ontstane kier de auto uit.

Aan de andere kant van de auto stapten John en Tom gerieflijker uit: aan hun kant was ruimte. Tom vroeg of hij zijn laptop mee mocht nemen naar het passagiersdek.

‘Welja,’ was John zijn vrouw voor, ‘neem mee dat ding, jong, mij zit je er niet mee in de weg. Tenzij je moeder er bezwaar tegen heeft.’

‘Tommy,’ zei Linda, ‘als we onze stoelen hebben gevonden, lopen we naar het promenadedek om te zien hoe we de haven uit varen, net als de voorgaande jaren, en als we eenmaal op zee zijn gaan we naar een van de restaurants aan boord, de Observation Lounge, dan kunnen we tijdens het eten van het uitzicht genieten. Tegen de tijd dat we klaar zijn, komen we alweer zowat aan en kunnen we vanaf het dek de Noorse kust en Kristiansand zien, en de haven. Lijkt je dat wat?’

Het leek Tom een goed plan, waar hij zijn laptop niet bij nodig had. Vooral het restaurant sprak hem aan, want in Den Haag namen zijn ouders hem niet vaak mee uit eten.

‘John,’ zei Linda, ‘niet om het een of ander...’

‘Wat is er?’ John wilde met Tom de trap nemen en op ophoud zat hij niet te wachten, evenmin als Tom, die blij was dat hij kon bewegen na de lange zit. Ze waren zo laat aan boord gegaan dat het schip al bezig was zich los te maken van de kade. Tom kon het onderhuidse trillen van de scheepsmotor voelen. Ze waren de enigen op het cardeck: alle passagiers waren boven. Dat was de te volgen weg, omhoog, en liefst snel anders kwamen ze misschien te laat, dacht Tom, en misten ze iets.

‘Wat wilde je kwijt?’ vroeg John.

De scheepsmotor gromde en Tommy greep naar de trapleu-

ning om zich vast te houden, ook al ging het om een lichte schommeling. Als het schip kwaad wilde, voelde Tom, konden er rare dingen gebeuren.

‘Goed, hè?’ zei Linda.

‘Wat?’ John nam de eerste drie, vier treden.

‘Dat we het hebben gehaald, de ferry, terwijl jij bij hoog en bij laag beweerde dat het niet zou lukken. Goed, hè?’

‘Je had gelijk,’ zei John. ‘Je had volkomen gelijk.’

‘Dat wilde ik even horen.’

‘Pap,’ zei Tom terwijl hij naar de lucht keek in plaats van naar de kade en de haveninstallaties, ‘moet je kijken. Wat een enorme wolken, hè?’

‘Valt wel mee toch, jong? Niet veel groter dan bij ons in Scheveningen.’

Die opmerking verbaasde Tom. Deze wolken waren stukken groter dan thuis, waarom wilde zijn vader dat niet toegeven?

‘Zo’n voorraad wolken,’ vroeg Tom, ‘hoeveel zou dat wegen? Weet jij dat, pap?’

Hij was twaalf, Tommy, maar hij kon nog steeds een hoop vragen stellen waar John het antwoord op schuldig bleef. Wat ging er allemaal om in het hoofd van zo’n jongen?

Geen vijf minuten later voer de SuperSpeed 1 de haven van Hirtshals uit en de zee op, het Skagerrak. Een rustige zee, zag Linda, want er waaide geen wind die het water voortjoeg en tot hoge golven opzweepte; en ook van binnenuit waren er geen krachten aan het werk die het water voortstuwden en optilden.

Misschien was de zee woest vanbinnen, best mogelijk, maar daar liet ze weinig van merken. Als er al sprake was van interne

spanningen of strubbelingen vielen ze niet aan het wateroppervlak af te lezen. Was het Skagerrak een binnenvetter?

Spoedig raakte Denemarken uit het zicht. Het werd tijd om aan tafel te gaan. Toms maag knorde, en hij was niet de enige. Voor de buffetten stonden lange rijen. Enkele passagiers laadden zoveel op hun bord dat het een wonder mocht heten dat ze een tafel bereikten zonder te morsen. Er waren een hoop gerechten die Tom niet kende, allerlei vissen en visjes in hem onbekende sauzen, en Tommy schepte lustig op. De enige manier om uit te vinden of je iets lekker vond, was door het te proberen.

‘Loop je mee?’ zei John na het eten tegen zijn zoon. ‘Dan maken we een ommetje, en nemen we een kijkje bij het casino. Dan krijg je van mij wat om in de fruitautomaat te doen.’

‘Zeg, doe me een lol met je “casino”.’ Linda keek hem strak aan. ‘Als je het maar uit je hoofd laat, John. Ik wil niet dat je met dat kind gaat gokken.’

In het café op dek 8 hing een twintigtal Noren aan de bar. Ze mochten overvaren van de schipper, maar een spoedige aankomst aan de Noorse kant van het water leek niet hun voornaamste zorg. Af en toe zakte er een van zijn kruk, een ander klampte zich vast aan de rand van de toog. Soms kregen ze ruzie en vielen er rake klappen; dan schoot het personeel van The Bluefins Bar tussenbeide en werd hun niet meer geschonken: een zware straf voor de kemphanen.

‘Pap,’ stelde Tom voor, ‘zullen we naar mama teruggaan? Die vindt het niet leuk als we zo lang wegblijven.’

‘En?’ vroeg Linda.

‘Gewonnen,’ zei John. ‘Honderd zestig euro.’

‘Dat meen je niet, hè?’

‘Nee hoor,’ zei John. Hij gaf zijn zoon een knipoog.

Tommy keek langs zijn vader naar buiten, naar de bergen bij Kristiansand die naar het schip leken toe te komen in plaats van dat de ferry de bergen naderde.

‘Geintje,’ zei John.

2

VROEG IN DE OCHTEND, NOG VOORDAT HET ONTBIJT IN DE EETZAAL klaarstond, werd Linda wakker. Dankzij de dunne motelgordijnen baadde de kamer in het licht.

Tommy en John sliepen nog. Zonder hen te wakken schoot ze in haar kleren en opende de deur.

De straat voor het Gryten Motell lag er verlaten bij, op een handvol geparkeerde auto's na, Volvo's en Saabs. Hele stukken stoep ontbraken, omdat een stoep in de meeste straten van het gehucht nooit was aangelegd. Linda had een vage notie dat het niet verstandig was wat ze deed en dat ze op z'n minst een kattenbel zou moeten achterlaten zodat John zich niet nodeloos zorgen maakte over waar ze uithing, mocht hij zich zorgen maken, maar die onlust liet ze voor wat het was en ze keerde niet op haar schreden terug.

Ze liep de straat uit, sloeg links af en wandelde de zijstraat in waar John gisteravond na aankomst vanuit de haven de Espace had neergezet. Ze kon hun bagage door de achterraut van de gezinsauto zien liggen, de tassen en losse spullen die ze gemakshalve niet uit de auto hadden gehaald; dat hoefde niet, want de kans op een autokraak in het landelijke Noorwegen was nihil.

Ze volgde de verharde weg die uit het gehucht leidde: een pad

dat gaandeweg versmalde en een paar honderd meter verderop steil steeg, onverhard.

Halverwege de helling keek Linda naar de heuvels rondom, en naar de bergen bij Lillesand, en ze tuurde langdurig naar de Noorse lucht en omgeving. Het landschap loog er niet om, alsof de schepping onlangs pas was afgerond. Kon een weiland groener, de lucht blauwer, of een berg bergachtiger?

Nadat Tommy naar bed was had de eigenaar hen uitgenodigd met hem en zijn vrouw een borrel te drinken, en het was aardig laat geworden. Geen ramp: hun vakantiewoning lag zo dichtbij, een uurtje rijden, dat ze zich de volgende ochtend niet hoefden te haasten: ze konden er pas na twaalf in terecht.

Goed dat ze een frisse neus haalde, want een kater lag op de loer.

Staannd op de heuvelflank kreeg Linda het gevoel dat ze de tijd stil kon zetten. Zolang ze haar stem niet zou verheffen, zou iedereen rustig doorslapen.

Ze dacht aan Tommy, aan hoe hij onschuldig lag te slapen. Ze was zwanger geraakt van een zoon, met John weliswaar, hulpvan-buitenaf, maar daarna had zij hun zoontje negen maanden bij zich gedragen, en niet hij.

Om van Johns hulp bij de bevalling maar te zwijgen. Hij had meegepuft, zoals hij op zwangerschapscursus had geleerd, maar steeds een fractie te laat – wilde hij haar soms uit haar ritme halen? – zodat Linda hem op de kraamafdeling dringend had gevraagd daarmee te stoppen.

Zouden ze wakker zijn, Tommy en John, en haar missen, of zou haar afwezigheid nauwelijks een rol spelen bij hun opstaan? ‘Mama komt zo boven water, Tom,’ hoorde ze John zeggen. ‘Laten we nog even genieten van onze rust.’

Ze moest terug naar het motel, besloot Linda. Ze ademde de gezonde ochtendlucht een paar keer diep in en stelde de wandeling terug zo uit. Ze was op vakantie, maar waar bleef het vakantiegevoel?

Na het ontbijt zouden ze naar Lillesand rijden, boodschappen doen en naar hun zomerverblijf verkassen, enkele kilometers buiten het gehucht Sangereid, een woning die ze huurden inclusief het gebruik van een boot. Linda verheugde zich op het weerzien met het witte houten huis tussen de weilanden waar ze eerdere zomervakanties hadden doorgebracht. Op gerieflijke afstand van hun huis stond een groter, rood houten huis waar Harald woonde, de enige zoon van het echtpaar van wie ze huurden.

Het echtpaar runde een boerderij enkele kilometers verderop. John en zij konden het uitstekend met hen vinden. Groot was de schok toen ze eerder dit jaar vernamen dat Lars Gunnar ernstig ziek was, botkanker, en niet lang meer te leven had. Ze konden het huis huren, had zijn vrouw, Torhild, hun telefonisch gezegd, met alle plezier, want Lars Gunnar was erg op Linda gesteld en hij zag haar en haar gezin graag nog een keer terug.

John had getwijfeld bij het horen van het nieuws. Zou er met de ongeneeslijk zieke Lars Gunnar wel sprake zijn van een vakantie, of deden ze er beter aan een andere bestemming te kiezen? Maar Linda had zijn bedenkingen resoluut van de hand gewezen. Zij ging, met Tommy, hoe dan ook.

Was ze er maar vast, bij het witte huis tussen de velden en de koeienweides, omringd door bomen en diepe bossen daarachter, en rijen heuvels daar weer achter. Verder weg, maar zichtbaar vanuit het vakantiehuis, rezen de bergen op. Met de motorboot voer je langs talloze eilandjes en rotspunten de zee op, iets wat aan Tommy zeer was besteed. Linda rekende, afgezien van de

ziekte van Lars Gunnar, op een onbezorgde periode. Zoiets was toch niet te veel gevraagd als je op vakantie ging?

Ja dus, zou Linda merken. Zulke zorgeloosheid kon je duur komen te staan.

Van haar hoge plek keek Linda naar het meer en de vogels erboven, die een schaars artikel waren in de lucht; en ontdekte toen pas dat ze niet als enige vroeg uit de veren was.

Aan de overkant van het water stond een man die haar kant op keek, en vermoedelijk al langere tijd naar haar had staan kijken.

Bij wijze van ochtendgroet – twee vreemden die dankzij hun vroege opstaan iets met elkaar deelden – stak Linda haar hand op en zwaaide.

Haar groet werd niet beantwoord.

In plaats daarvan draaide de man zich om en verdween achter de bosschages en bomen bij het meer. Een eind verderop dunden de bomen uit, en daar kwam hij opnieuw tevoorschijn, iets dichterbij nu. Voerde het pad dat hij bewandelde naar de plek waar Linda stond? Het leek onwaarschijnlijk, maar uit te sluiten viel het niet, en plotseling voelde ze zich ongemakkelijk. Kwam hij soms haar kant op? Als dat zo was, waarom had hij haar groet dan niet beantwoord; zo'n moeite was het toch niet, terugzwaaien? Hoe lang zou het duren voordat hij bij haar in de buurt kon zijn?

Er liep niemand op het pad dat naar het Gryten Motell voerde en er viel geen mens te bekennen bij de huizen van het gehucht. Van die kant viel geen hulp te verwachten.

Toen Linda opnieuw omkeek naar de bomenrij was de man verdwenen; en hij kwam niet tevoorschijn toen Linda even wachte, nieuwsgierig als ze was of en waar de man zou opduiken. Linda herademde.

Wat had ze met hem te maken, niets toch? Misschien hield hij van spelletjes, best mogelijk, maar verstoppertje spelen met een onbekende was deze vroege zaterdagochtend niet aan Linda besteed.

Sowieso moest ze terug, want John en Tom zouden spoedig wakker worden, als ze het al niet waren, en zich afvragen waar ze uithing. John kon haar niet bellen: haar mobiel, besefte ze nu, had ze op het nachtkastje in de motelkamer laten liggen.

Toch liep Linda niet ogenblikkelijk door naar het gehucht.

Vlakbij was iets gaande op de zanderige grond langs het pad. Niets spectaculairs, geen schokkend voorval dat de loop van de planeet zou beïnvloeden, dat niet. Een briesje ritselde in het struikgewas en viel uit naar het zand, dat opstootte en een kleine shuffle deed: een staaltje fraai voetenwerk zonder dat er een voet of schoen aan te pas kwam. Na korte tijd nam het briesje af, en het zand viel terug op de grond; het had er veel van weg dat er de voorbije minuten niets van belang was gepasseerd.

Maar Linda wist wel beter.

Ze had geen idee waar ze getuige van was geweest, maar dat zich iets betekenisvol had voorgedaan, daarvan was ze overtuigd. Wie wilde haar iets duidelijk maken, en waar bestond dat 'iets' uit? Viel het voorval terug te draaien, of was het daar te laat voor?

Niettemin hervond Linda al snel haar nuchtere zelf. Wat stelde het helemaal voor: een man die niet teruggroette en wat opwaaiend zand? Op de eerste de beste bouwplaats in Den Haag zou je vreemd opkijken als er bij een windvlaag geen zand rondstootte dat je het zicht dreigde te benemen.

Je kon ook te fijngevoelig zijn, dacht Linda, en uit iets onbeduidends meer afleiden dan eruit op te maken viel.

Hoe lang zou ze op de heuvelflank hebben gestaan? Resoluut draaide Linda zich om en volgde zonder om te kijken het pad naar het gehucht.

Eenmaal in het plaatsje kon Linda het Gryten Motell niet vinden, en nog altijd liep er niemand op straat aan wie ze de weg kon vragen.

Dat niet alleen, de Espace stond niet op de plek waar Linda de auto anderhalf uur eerder – zag Linda aan de kerkklok – had gezien, met de bagage zichtbaar door de achterraut.

Het motel was weg, en de gezinsauto verdwenen. Maar dat was niets vergeleken met wat nu in volle omvang tot haar doordrong.

Van haar gezin ontbrak elk spoor.

—

Achteraf was er niets aan de hand wat niet eenvoudig kon worden verklaard.

Het Gryten Motell stond op zijn vaste plek, aan de onaffe boulevard bij het meer. Zo vaak kwam het niet voor, merkte de eigenaar lachend op, dat een motel zijn stutten pakte en eigener beweging verhuisde of van de aardbodem verdween.

En, voegde hij eraan toe, hij was niet van zins zijn bedrijf opnieuw te demonteren en met opleggers naar elders te vervoeren om het motel voor de derde keer op poten te zetten, niets van dat al. Linda was simpelweg een verkeerde zijstraat in gelopen, onbekend als ze was met het stratenplan van een dorpje waar ze nooit eerder was geweest. Bovendien leken alle witte houten huizen op elkaar als je geen witte houten huizen gewend was.

‘Voor de derde keer?’ vroeg Linda verbaasd.

Klopt, vertelde de eigenaar. Het motel – een houten constructie – was eenvoudig uit elkaar te halen en had oorspronkelijk in Justaflowe gestaan, acht jaar geleden. Die streek trok steeds minder toeristen en de houtkap had zich grotendeels naar het noorden verplaatst, zodat het aantal overnachtingen bedenkelijk terugliep en hij en zijn vrouw met het oog op de toekomst van hun twee jonge dochters besloten de boel op te breken en naar hier te verhuizen, waar het klimaat gunstiger was en het toerisme levendiger, een besluit waar ze geen spijt van hadden.

Mochten de kansen opnieuw keren, dan pakten ze het motel in om hun geluk elders te beproeven. Ze waren Vikingen tenslotte, met Vikingenbloed, en niet aan een plek gebonden.

En natuurlijk stond de Espace er nog, zonder dat het alarm was afgegaan.

Dat wil zeggen: de Espace stond er opnieuw, maar de auto was wel degelijk van zijn plaats geweest.

Dat Linda in alle vroegte was vertrokken, had John geen zorgen gebaard. Als er één was die niet in zeven sloten tegelijk liep, was het Linda wel. Dus nee, hij was geen moment ongerust geweest.

Nog voor het ontbijt hadden John en Tommy alvast enkele kleine boodschappen gehaald – brood, koffie, melk, thee en kaas; dan hadden ze iets in huis straks en hoefden ze na aankomst in de vakantiewoning er niet onmiddellijk weer op uit – en de Espace bij terugkomst in een andere zijstraat geparkeerd.

Zie je, Lin, hield John haar voor, zo simpel konden de dingen zijn. Niets om wakker van te liggen. Daar viel weinig tegen in te brengen. Wel vroeg Linda zich af wat er dán moest gebeuren, wilde John zich zorgen om haar maken, daar werd ze opeens heel benieuwd naar.

Tommy nam uitgebreid de tijd voor het ontbijt. Nog een zegen, vond Linda, dat de overige motelgasten waren vertrokken, gelet op de hoeveelheden die haar zoon naar binnen werkte en het weinig dat er van het buffet restte toen Tommy was uitgegeten.

Ze brachten hun reistassen naar de auto en namen de hoofdweg richting Lillesand. Linda was haar visioen van eerder op de ochtend, de wandelaar bij het meer en het opwaaiende zand, al zo goed als vergeten.

Toch speelde er iets anders, en dat ‘andere’ liet zich niet zonder slag of stoot uit Linda’s gedachten verbannen. Ze had kortstondig ervaren wat het kon betekenen als ze John en Tommy op een kwade dag zou moeten missen en dan vooral Tommy. Zonder John kon ze verder leven, dat zag ze zichzelf wel doen; zonder Tommy niet.

Zou dat voor John ook gelden, vroeg ze zich af, dat hij zonder haar verder kon, maar nauwelijks zonder hun zoon? Als je afging op hoe John met de Espace omging zou je waarachtig denken dat zijn auto Johns dierbaarste bezit vormde, en niet zijn zoon.

Vroeg in de middag haalden ze de sleutel op bij Torhild en Lars Gunnar – ‘Ja, we komen zo snel mogelijk langs, beloofd!’ – reden het grindpad op naar het witte huis en laadden hun bagage uit, deden uitgebreid inkopen in Lillesand en zagen aan het eind van de middag Harald, die hen uitnodigde voor een barbecue later in de vakantie, tijdens een weekend.

’s Avonds zaten ze voor het huis bij een vuur dat John stookte terwijl Tom zijn vader vol overgave hielp. Dit begon ergens op te lijken, vond Linda. En het werd er alleen maar beter op nadat John – op Linda’s uitdrukkelijke verzoek – beloofde de komende dagen en weken niet meer met zijn werk te zullen bellen.